

Hanzade Servi

yo-yo

yo-yo

Hanzade Servi

YO-YO

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
RESİMLEYEN: Ali Benice
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
DÜZELTİ: Hülya Dayan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2014
Altıncı Baskı: Kasım 2019 (2000 adet)
(İlk beş baskı toplam 12.000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 800 - 9
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

yo-yo

Hanzade Servi

 tudem

Hanzade Servi

1978’de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca*

Balık adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü’nü aldı. 2014 yılında *Karakura’nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi’nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik roman ödülünü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Ortanca Balık (öykü)

Karakura’nın Düşleri (öykü)

Karamel Kokulu Öykü Okulu (öykü)

Hayalet Tozu (roman)

Umacı (roman)

Kumdan Salıncak (roman)

Yo-Yo (roman)

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk (roman)

Hortlaklar Geçidi (roman)

Kalamar Pansiyon (roman)

Havuç Ağacı (roman)

Giriş

“Tabaktaki şeylerin kuru üzüm olduğunu sanmıştım. Ama az önce birkaç tanesi koşarak kaçtı,” dedim.

“Yiyeceklere bunu öğretebildiğimizi düşünsene,” dedi İlgı. “Tabakta yemek bıraktığın için azar işitmek tarihe karışır. Ispanaklı pilav, koş dolabın arkasına saklan! Pancar dolması, uç oğlum!”

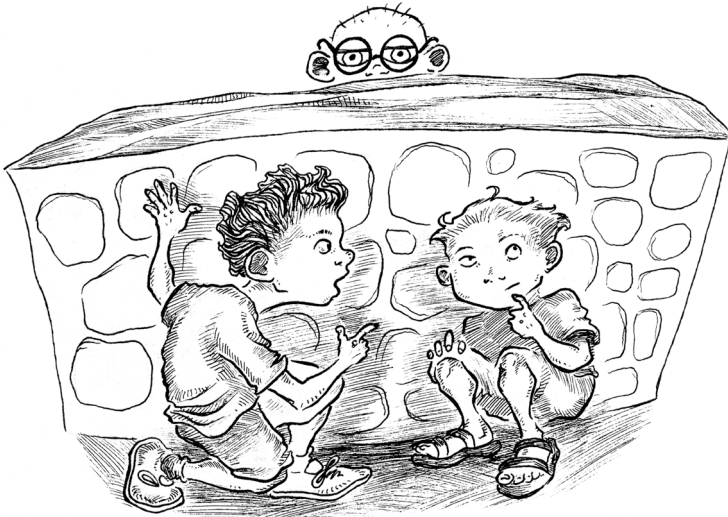
“Annenin garip bir yemek anlayışı olduğunu söylemiş miydim?”

Elbette konumuz bu değildi. Yaz tatilinin ikinci günü duvarın arkasına saklanmış, yandaki evi gözetliyorduk. On yaşındaki iki oğlan çocuğu bunu yapıyorsa, bahçede güneşlenen bir kız ya da sopanın ucuyla hafifçe dürtülecek koca kurbağalar olduğu düşünülür.

İlk seçenek, kısmen doğruydu. Yandaki bahçede bir kız vardı. Sokağa kamyon geldiğini görmemiştik, ama iki gün önce boş olan evin pencerelerinde perdeler, giriş merdivenlerinde de bir kız olduğuna göre, herhalde dün gece gizlice taşınmışlardı. Buna mantıklı bir açıklama bulamadık.

İnsan ev sahibine borçlandığı için bir yerden gizlice taşınabilirdi. Ama bir yere gizlice taşınmak? Aslında işin o kısmı çok da umurumuzda değildi. Yan bahçedeki beş altı yaşlarındaki kız da umurumuzda olmazdı, eğer bir saat boyunca onu acayip bir erkek çocuğu sanmasaydık... İnanın bana, bahçede limonata içerek şezlonglarında güneşlenen koca kurbağalar bile bulsaydık, yine de gördüklerimizle yarışmazdı.

Saçları kısacık kesilmişti. Aslında buna kesilmek denmezdi; galiba üç numaraya vurulmuştu. Kısa kollu gömlek ve kumaş şort giyiyordu. Diz altına kadar çektiği çorapları beyazdı. Ayağında ise siyah boyalı, pırıl pırıl ayakkabılar vardı. Sanki kılık değiştirmeye çalışmış da, çabası daha fazla dikkat çekmekten başka işe yaramamıştı. Çoraplarıyla şortu arasından görünen bacakları o kadar inceydi ki, koşarken kırılacaklarını sanıyordunuz. Evin girişindeki merdivenlere oturmuş, kuru üzüm olduğunu sandığım şeyleri yiyordu. Az önce birkaçının kuru üzüm olmadığı kanıtlanmıştı. Diğerlerinin öyle olduğunu umdum.

Gözlüklerinin camları çok kalın; çerçevesi de siyah ve kocamandı. Boynundan yukarısı sadece gözlükten ibaretmiş gibi görünüyordu. Saplarına bağlı bir ip, kafasının arkasından dolanarak gözlüğün düşmesini engelliyordu.

“Ailesi ondan nefret ediyor herhalde,” dedi İlgi. “Şuna baksana, giysilerini ölmüş bir yaşlı adamın dolabından çalmışlar.”

“Belki sadece giyim tarzı böyledir.”

“Tabii, küçük kızlar dedeleri gibi giyinmeye bayılır.”

Konuşmayı kesip biraz daha izledik. Hem sıkıcı hem de heyecan vericiydi. Dakikalar boyunca hareket etmeden duruyor; sonra aniden çok garip bir şey yapıyordu. O garip anları kaçırmamak için, gözümüzü ayırmadan onu izlemeye mahkûm olmuştuk.

Aniden mahallenin köpeği Yarım Kuyruk ortaya çıktı ve ona deli gibi havlamaya başladı. Tam yanlarına gidip olayı çözecekken, İlgi beni tutup duvarın arkasına çekti. Çocuk bir ayağını öne uzatmış, sol elini beline koymuş, sağ eli bilekten bükülmüş halde öylece durdu. Yarım Kuyruk hâlâ havlıyordu.

“Huvaaaaaa!” dedi çocuk ve az önce anlattığım pozunu hiç bozmadan, yan yan köpeğin üzerine doğru zıplamaya başladı. Yarım Kuyruk, şaşkınlıktan havlamayı kesip çocuğa baktı. Aralarında sadece birkaç santim mesafe kalmıştı. Tekrar “Huva!” dedi çocuk, bu kez kısa tutarak. Yarım Kuyruk başına gelecekleri kestiremediği için kaçtı. Çocuk, birkaç dakika daha aynı pozda bekledi. Az önce o kadar acayip bir gösteriye tanık olmuştuk ki, o şekilde iki saat hareketsiz dursa, herhalde yine izlemeyi sürdürürdük. Çocuk nihayet

geri dönüp eve koştu, bir tabak kuru üzümle gelerek merdivenlere oturdu.

“Oğlan değilmiş,” dedi İlgi. “Sesini duydun mu?”

“Bazı oğlanların sesi ince olabiliyor.”

“Ona kız mısın, erkek misin diye soracak cesaretin var mı?”

Düşündüm. Yoktu. “Ya kollarını yana açıp tek ayağının üzerinde zıplayarak bana ‘yüveeee!’ derse?”

Çocuk kalktı. Galiba yerde bir böcek yürüyordu. Eliyle onun etrafına vurmaya başladı. Bir yandan da “Ebel, hebel, zebel!” diye söyleniyordu.

“Niye onun tepesine değil de etrafına vuruyor?” dedi İlgi.

“Çünkü hiçbir böceğin tepesine elinle vurmazsın. Bu acımasızca ve iğrenç. Sen de öyle yapmazdın.”

“Evet, yapmazdım. Ama başkasının yapmadığını izlemek garipmiş. Hem ‘ebel zebel’ ne ki?”

“Hinti minti!” dedi çocuk, böceğe bakarak. İşaret ve orta parmaklarını çimlere koymuş, hayvanın etrafında gezdiriyordu.

“Belki bilmediğimiz bir dildir.”

“Eğer öyleyse, balta girmemiş ormanlardaki bir kabilenin dili olmalı.”

“Balta girmemiş orman ne saçma bir deyim. Sanki baltalar kendi kendilerine bir yerlere giriyormuş gibi. Öyle olmadığını kanıtlayan bir şarkı bile var: Baltalar elimizde...”

Susması için bacağına çimdikledim. O an böcek –sanırım– çocuğu ısırды ve çocuk, hayatımızda duymadığımız bir küfür etti. Aslında kurduğu cümledeki kelimelerin hiçbiri

küfür değildi. Bir araya geldiklerinde bu kadar onur kırıcı olacaklarını asla tahmin edemezsiniz. Elimizde olmadan “Vay canına!” diye mırıldandık. Duyduğumuz, kesinlikle kız sesiydi.

“Kâğıt kalemin var mı?” dedi İlgi.

“Tabii! On yaşında bir çocuğum ve tüm yaz tatillerinde şortumun cebinde, belki aniden biriyle röportaj yapmam gerekir diye kâğıt kalem taşıyorum.”

Bir bitkinin ince sapını koparan İlgi, onunla koluna kızın az önce ettiği küfrü yazmaya çalıştı. Beceremeyince o da küfretti, ama hiç orijinal değildi. Sonra unutmamak için, kızın küfrünü sürekli tekrarlamaya başladı.

“Kes şunu!” dedim. “Çok sinir bozucu.”

“Biliyorum. O yüzden unutmamam lazım. Bu bizi acayip havalı yapacak.”

“Eğer şimdi susmazsan, küfrü küçük bir kızdan öğrendiğini herkese anlatırım. O zaman hiç havalı olmaz.”

“Şuna bak! Uyuyor mu?”

Kız oturduğu yerde başını duvara dayamış, sağ eli kucağındaki kuru üzüm tabağında, öylece hareketsiz duruyordu. Tam yirmi dakika bu halini izledik. İlgi sıkılmıştı. Ayağa fırladı. Bir bacağına öne uzatıp elini beline koydu ve kızın az önceki pozunu taklit etti. Sonra o halde öne arkaya zıplayarak bağırdı:

“Hüveeee! Yüveeee!”

“Yapma!” dedim. “Delirmiş bir eskrimciye benziyorsun.” Ama kahkahalarımın, ne dediğim anlaşılmıyordu. O an kafasına koca bir erik gelen İlgi eli belinde, öylece kaldı. İkiimiz de önce yerdeki eriğe, sonra yan bahçeye baktık. Kız

sadece iki metre ötemizdeydi. Bahçeleri birbirinden ayıran duvar çok alçak olduğu için, bizi ondan hiçbir şey koruyamazdı. Gözlük camları gözlerini öyle kocaman gösteriyordu ki, şortlu bir teleskop balığına benziyordu.

“Ne yapacağız oğluuum?” diye mırıldandı İlgi.

Bir timsahla karşı karşıya gelirsek, burnuna fiske atmamız gerektiğini okumuştum. Yoksa gözüne mi dokunacaktık? Burna fiske köpekbalıklarına mıydı? Hem kim koskoca dişler tarafından parçalanmak üzereyken, hayvanın burnunu bulup oraya fiske atabilirdi? Ayrıca atsa ne olacaktı? Hiçbir belgeselde şöyle diyen bir timsaha ya da köpekbalığına rastlamamıştım:

“Burnuma vurduğun için çok rencide oldum; burayı derhal terk ediyorum.”

Saçma da gelse, timsahlara karşı ne yapacağımıza dair iyi kötü bilgimiz vardı. Ama kimse, garip kız çocuklarının taklidini yaparken yakalandığımızda nasıl kurtulacağımızı anlatan bir kitap yazmamıştı. (Buradan sağ çıkarsak ben yazabilirdim.) Aslında burna fiske, fena fikir gibi görünmüyordu.

O an, İlgi'nin hâlâ kızı taklit ettiği pozda durduğunu fark ettim ve koluna vurdum. Hemen elini belinden çekip bacaklarını birleştirerek “Biz şey yapıyorduk,” dedi. “İlginç hayvan taklitleri.”

İyice batıyorduk. Bir gergedanla karşılaştığımızda, ‘battı balık yan gider’ diye boynuzunun yamulmuş salatalığa benzediğini söylemezsiniz.

“Aslında sana hoş geldin diyecektik,” dedim. “Yeni taşındınız, değil mi?”

Kız, cevap vermeden bize bakmayı sürdürdü.

“Hakkını helal et!” dedi İlgi bana dönüp. “Beraber güzel bir yaz tatili geçirecektik.”

“Daha küçücük bir kız,” diye mırıldandım. “Bize ne yapabilir ki?”

“O zaman niye çimento kamyonundan düşmüş tavşan gibi duruyoruz?”

Kız aniden gülümsedi. Ön dişleri yoktu. Bu da, beş yaşında olmadığının kanıtıydı. Sonra “Off, tamam, geliyorum!” diyerek eve koştu.

“Kiminle konuştu?” dedi İlgi. “Ben kimsenin seslendiğini duymadım.”

“Gördüğümüz onca şeyden sonra tek şaşırdığın bu mu?”

Bahçe kapısına yürümeye başladık. İlgi, aşağı sokakta oturuyordu.

“Şanslısın. Gece gündüz onu gözetleyebileceksin.”

“Sonra da müthiş bir yaz tatili geçirdim mi diyeceğim?”

“Müthiş yaz tatili nedir ki? Gözlerinden ışın çıkaran dev kalorifer böcekleriyle denize girmeyeceksen ya da Kristen Stewart’la dondurma yemeyeceksen...”

“Ya da uçan daireler için özel garajı olan bir evde yaşamayacaksın...”

“Kesinlikle öyle. Yarın tiyatrodaki görüşürüz.”

Yaz sonunda sahneleyeceğimiz oyunun provalarıyla yandaki garip kızın tüm tatilimi kaplayacağını; başka hiçbir şeye yer kalmayacağını ve hayatımın en sıkıcı yazını geçireceğimi düşündüm. İlk iki tahminim doğru çıktı. Ama üçüncüsünde yanıldığımı ertesi gün anladım.

İşte, Yo-Yo'yla böyle tanıştım. Birazdan okuyacaklarınız, onunla geçirdiğim muhteşem yazın hikâyesi.

Bazı insanlar ömür boyu yanınızdadır, ama size hiçbir şey katmazlar. Bazılarının alınında ise, sanki 'şu andan itibaren her şey değişecek' yazar. Bence Yo-Yo, bu cümlelerin yazılı olduğu ışıktan bir tabelanın altında yaşıyordu.

O yanınızdaysa, hiçbir şeyden korkmazdınız. Okula giderken ödevinizi mi unuttunuz? Kendinizi derste öğretmen ve tüm sınıfla birlikte 'unutulan ödevler' adındaki uydurulmuş bir şarkıyı söyleyip dans ederken bulurdunuz. Denizin ortasında, köpekbalıklarıyla çevrilmiş bir tahtanın üzerinde mi kaldınız? Yo-Yo onlara 'hüveee, ebel, zebel!' derdi ve kurtulurdunuz. Arabanız gece, kimsenin geçmediği bir yolda bozuldu; cep telefonunuzun şarjı bitti; en yakın kasaba da iki saat uzaklıkta mı? Yo-Yo... bir şey yapardı işte. Yapacağını bilirdiniz.

O yaz, on yaşında, kocaman bir adamdım. Yo-Yo bana nasıl çocuk olacağımı öğretti ve gitti. Onu kaybedeceğimi en başından bilseydim bu, neşemizi kaçırır mıydı? Sanmıyorum. Yo-Yo, onu bizden sonsuza kadar koparacak şey yanı başında dururken bile, o şeyin gölgesinde şarkı söyleyebilecek biriydi. Zaten öyle yaptı. Birlikte geçirdiğimiz her saniye, ona vedamızdı.

1. Bölüm

“Tuman, havlunun kenarındaki danteli mavi iplikle mi işleyeyim, beyazla mı?”

Bu sorunun acayip bir yanını görmediniz, değil mi? Annenizden, büyükannenizden, teyzenizden, halanızdan ya da komşu kadından duyduğunuzda kulağa normal geliyor. Tek sorgulayacağınız şey, bir havlunun kenarına niçin dantel işleneceği... Böyle bir komşumuz var: Selma teyze. Kadının evi, dantellerin istilasına uğramış gibi görünüyor. Öyle ki, hepsinin ismi birbirinden acayip; o tığ işlerinin canlı olduğunu, gece uyduğunuzda hızla çoğalarak sizin evinize de saldıracaklarını düşünüyorsunuz.

Bizim evde dantellerle ilgili cümleleri babam kuruyor. Onun garip bir adam olduğunu düşünmenizi istemiyorum. Sadece tığı çok iyi kullanan, normal bir adam. Dört yıl öncesine kadar, inşaat malzemeleri satan küçük bir yapı marketi vardı ve işleri çok iyiydi. Şimdi örgü, yün, iplik, düğme satan dev bir tuhafiyeye dünyası var ve yine işleri çok iyi. Bu değişikliğin hikâyesini birazdan anlatacağım. Önce şu Tuman konusuna gelelim. O, benim. İsmimi soran

herkesle ‘Duman mı?’, ‘Hayır Tuman, T ile’ diyalogunu yaşamaktan bıktım. İsmim Duman olacakken, nüfus memuru hatasına kurban gittiğimi sananları, başımı sallayarak onaylıyorum. Bu, gerçeklerden daha acısız.

2001 yılının 5 Haziran’ı. Daha üç günlüğüm ve ismi-me dair her kafadan bir ses çıkıyor. Evet, bu tartışmaları annem hamileyken yapmaları gerekiyordu. Ama babam, dedem, teyzem, eniştem ve halam kendi buldukları isimlerde fazla diretince, hamilelik stresli geçmesin diye isim işini doğumdan sonraya bırakmışlar. (Aslında büyük büyük dedem olmasaydı, belki nüfus cüzdanımda hâlâ X yazacaktı. Aile meclisimiz hiçbir konuda ortak karara varamıyor. Demokrasiyi bile uygulayamıyorlar. Çünkü asla çoğunluğun kararı diye bir şey çıkmıyor. Herkesin başka bir fikri var.)

Büyük büyük dedem, babamın babasının dedesi. 1900 doğumlu. Yüz on bir yaşında. Ben üç günlükken, beşiğimi işaret edip “Tumanımı getirin!” demiş. Ailenin en yaşlısı olan –o zaman yüz birindeydi– dede, beşiği göstererek “Tumanımı getirin!” demişse, çocuğun ismi de konulmuştur. Oysa biraz dikkatli baksalardı beşiği değil, arkadaki sandalyeye asılı iç donunu işaret ettiğini fark edebilirlerdi. Tuman. Yani don. İç donu. En azından beni kucağına verdiklerinde “Hepiniz salaksınız vesselam!” demesinden istediğinin ben olmadığımı anlasalardı, henüz vakit varken bu hatadan dönebilirlerdi.

İsmimin anlamını soranlara farklı cevaplar veriyorum: “Eskiden hilal şeklindeki ayın kenarında görülen gölgelere tuman denirmiş.” (Bunu herkese yediremiyorum.)

“Afrika’da yaşayan vahşi bir sincap türüymüş.” (Ne garip; bunu birkaç kişiye yedirdim.)

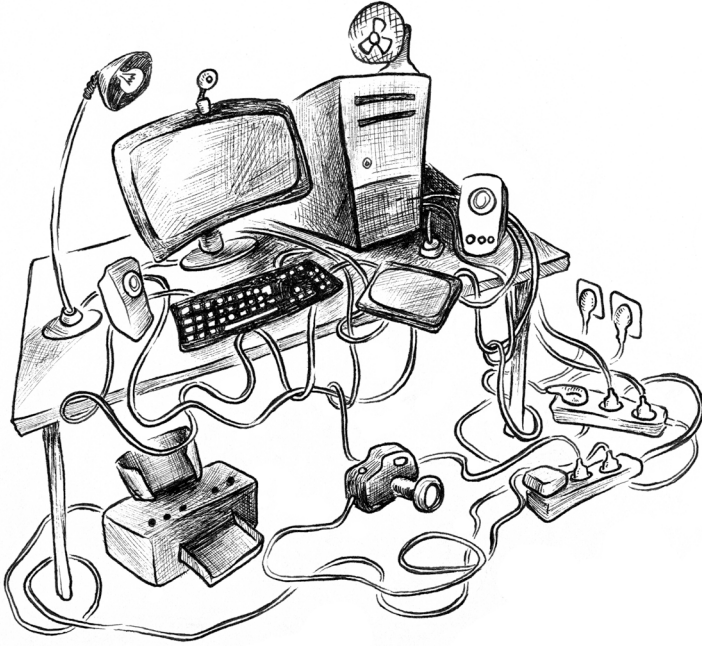
Umarım küçük bir yalancı olduğumu düşünmüyorsunuzdur. İsminiz iç donu anlamına gelseydi, eminim sizin içinizdeki yaratıcılık da ortaya çıkardı.

Annemin adı Manolya. Benim aksime, o adından memnun. Bunu işine bile yansıttı: Manolya Kuaför Salonu. Yani MKS. Tesadüfe bakın ki bu üç harf, aynı zamanda insanlara kuaförlüğün bir numaralı aracını da çağrıştırıyor.

Annem çok yaratıcıdır. Küçücük odama bir kitaplık daha istediğimde onu nereye koyacağımızı; ağabeyimin elektrik kordonlarını nasıl ortadan kaldıracacağımızı; –böyle söyleyince ağabeyim elektriğe bağlı bir robotmuş gibi oldu– babamın dikiş makinesinden çıkan sesi neyle katlanır hale getireceğimizi hep annem buldu. Bu yüzden, odama girdiğinizde yerden bir buçuk metre yukarı, duvara monte edilmiş kitaplıkla onun kenarına tutturulmuş aynı renkteki merdiveni görünce şaşırmayın. Hem müthiş duyor hem de yerden tasarruf etmemizi sağlıyor.

Ağabeyimin odasının karşı duvarında ise mavili yeşilli dalgalar, tekneler ve köpek balıklarından oluşan üç boyutlu bir şaheser var. Dalgaların, ustaca boyanmış, değişik kalınlıklarda kordonlar olduğunu ancak yakından bakınca fark edebiliyorsunuz. Tufan on dört yaşında bir teknoloji delisi. Sadece televizyon, bilgisayar, yazıcı değil; odasında elektriğe muhtaç bir sürü garip alet var ve hepsi bir şekilde birbirine bağlı. Her hafta temizliğe gelen Yurdanur teyze, elektrikten korktuğu için Tufan’ın odasına girmiyor. Toza bulanmış kordonları silmekten içine fenalık

gelen annem, sonunda bu sorunu masaya yatırdı. (Neyse ki sorunlarımızı yatırdığımız hayali masa her zaman salona kuruluyor. Ağabeyimin odasında hayali masaları koyacak yer bile yok.)

Babam, her aletin kablosuzunu almak gibi bir çözüm sundu. Annem buna şiddetle karşı çıktı. Odada o kadar fazla şey vardı ki, birbirleriyle kablosuz iletişim kurmaya kalktıklarında oluşacak radyasyon, büyük ihtimalle Tufan'da yeşil tüyler ya da üçüncü bir kulak falan çıkartırdı. Sahip olduğu iki tanesi bile yeterince büyükken, bence üçüncüsüne ihtiyacı yok. Aslında üç kulaklı, iki burunlu

Hanzade Servi

yo-yo

Sakin etrafına bakma! Őu an devasa bir sahnede bu kitabın arkasını okuyorsun ve seyirciler, az sonra ne yapacağını merakla bekliyor. Aniden 'hebele hübele!' diye bağırıp zıplarsan ne olur?

Elindeki kitap, tam da bunu anlatıyor. Kaç yaşında olursan ol, Őu dakikadan itibaren saçmalama özgürlüğünü sonuna kadar kullanabileceksin.

Ve bir Şey daha... Bu kitapta okuduklarını herkese anlatacağına dair seksek yemini eder misin?

ISBN: 978-9944-69-800-9

9 789944 698009

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [v](#) [tudemyayingrubu](#)